

e. lockhart

valetajate perekind

Eellugu raamatule „Me olime valetajad”

Inglise keelest tõlkinud Marge Paal

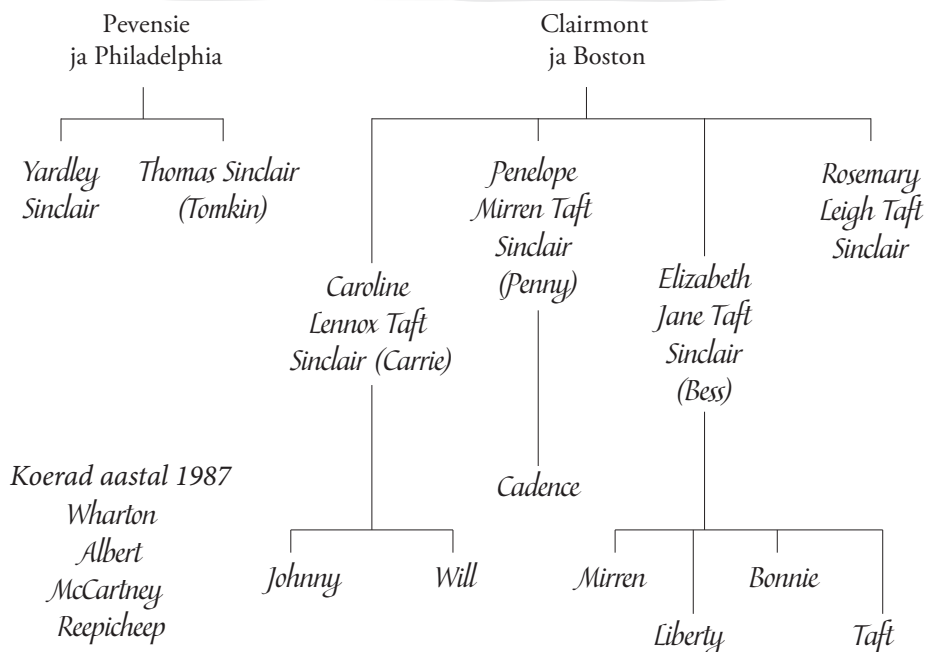

Hazelile

Dean Sinclair

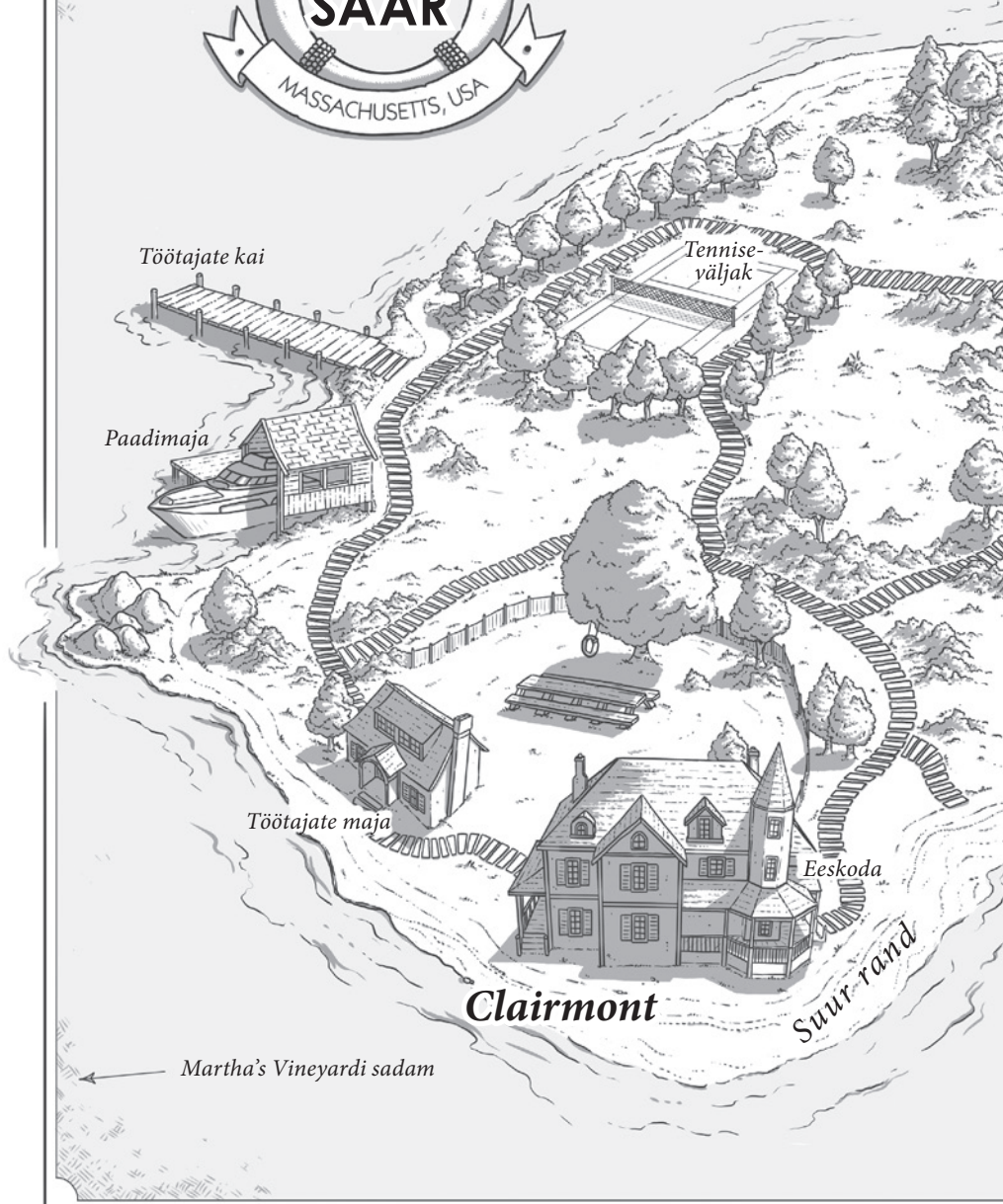
Harris Sinclair & Tipper Taft Sinclair

~1987~

• BEECHWOODI • SAAR

MASSACHUSETTS, USA

Kaljud
Pevensie

Siin on koht, kus tasuks
seisatada, et mitte lasta
kuuvalgusel raisku minna

**Goose
Cottage**

Teravad
karid

Tilluke rand

Kajakikuur

Pererahva kai

ATLANDI Ookean

SISUKORD

ESIMENE OSA. Lugu Johnnyle	15
TEINE OSA. Neli õde	21
KOLMAS OSA. Mustad pärlid	39
NELJAS OSA. Poisid	69
VIIES OSA. Härra Fox	173
KUUES OSA. Pikk paadisõit	205
SEITSMES OSA. Lõke	263
KAHEKSAS OSA. Pärast	283

Kallid lugejad!

See raamat paljastab mõningaid üksikasju
romaani „Me olime valetajad” sisust.

Ma armastan teid ja kirjutasin selle
raamatu teile – ambitsioonide ja
musta kohvi toel.

xo

E

ESIMENE OSA

Lugu Johnnyle

1.

MU POEG JOHNNY on surnud.

Jonathan Sinclair Dennis, nii oli tema nimi. Ta suri viieteistaastaselt.

Toimus tulekahju ja ma armastan teda ja käitusin temaga valesti ja igatsen tema järele. Ta ei kasva iialgi pikemaks, ei leia iialgi kaaslast, ei treeni enam iialgi ühegi võistluse jaoks, ei lõpeta iialgi keskkooli, ei lähe iialgi Itaaliasse, ei sõida iialgi Ameerika mägedel, iialgi, iialgi, iialgi. Iialgi mitte midagi.

Sellelgi poolest käib ta üsna tihti mu Beechwoodi saare köögis külas.

Näen teda hilja öösiti, kui ei saa und ja tulen alla, et juua klaas viskit. Ta näeb välja täpselt samasugune, nagu alati viieteistkümnnesena välja nägi. Ta heledad juuksed on turris, kahused. Ta ninal on päikesepõletus. Ta küüned on lühikeseks näritud ja harilikult kannab ta lühikesi pükse ja dressipluusi. Vahel kannab ta siniseruudulist tuulepluusi, sest majas on külm.

Luban tal viskit juua, sest ta on nagnii surnud. Mis halba see talle teha saaks? Aga tihtipeale tahab ta hoopis kuuma kakaod. Johnny vaim armastab istuda tööpinnal ja taguda paljaste jalgadega vastu alumisi kappe. Ta võtab välja vanad Scrabble'i klot-sid ja moodustab neist laisalt tööpinnale fraase, kuni me juttu ajame. *Ära söö kunagi midagi suuremat kui su perse. Ära kunagi lepi eitava vastusega. Ole pisut lahkem, kui pead.* Sedasorti asju.

Ta küsib sageli lugusid meie perekonna kohta. „Räägi sellest, kui teie olite teismelised,” ütleb ta täna õhtul. „Sina ja tädi Penny ja tädi Bess.”

Mulle ei meeldi sellest ajast rääkida. „Mida sa teada tahad?” küsin ma.

„Ükskõik mida. Asjadest, mida te tegite. Lollustest. Siin, saarel.”

„Kõik oli samamoodi nagu praegugi. Käisime paatidega merel. Ujusime. Tennis, jäätis ja grillil valmistatud õhtueined.”

„Kas te saite siis kõik hästi läbi?” Ta peab silmas mind ja mu õdesid Penny ja Bessi.

„Mingil määral.”

„Kas te kunagi mingitesse jamadesse ka sattusite?”

„Ei,” vastan ma. Siis: „Jah.”

„Mille pärast?”

Raputan pead.

„Räägi mulle,” käib ta peale. „Mis on kõige hullem asi, mida te tegite? Lase tulla, räägi välja.”

„Ei!” naeran ma.

„Ikka! Palun-palun-palun? Räägi mulle absoluutselt kõige hullemast asjast, mida te toona üldse tegite. Jutusta oma vaesele surnud pojale kõigist jõhkratest üksikasjadest.”

„Johnny.”

„Oh, nii hull see ometi olla ei saa,” lausub ta. „Sul pole õrna aimugi, mis asju ma telekast näinud olen. Palju hullemaid kui kõik see, mida teie kaheksakümnnendatel teha võisite.”

Ma arvan, et Johnny kummitab mind sellepärast, et ilma vastusteta ei saa ta rahu. Ta muudkui pärib meie perekonna, Sinclairide perekonna kohta, sest ta püüab mõista seda saart, siinseid inimesi ja seda, mispärast me käitume nii, nagu käitume. Meie minevikku.

Ta tahab teada, miks ta suri.

Ma võlgnen talle selle loo.

„Hästi,” ütlen ma. „Ma räägin sulle.”

MU TÄISNIMI ON Caroline Lennox Taft Sinclair, aga mind kut-
sutakse Carrieks. Ma sündisin 1970. aastal. See siin on lugu mu
seitsmeteistkümnendast suvest.

See oli aasta, kui kõik poisid tulid suveks Beechwoodi saa-
rele. Ja aasta, kui ma nägin esimest korda vaimu.

Ma pole seda lugu kellelegi rääkinud, aga arvan, et just seda
on Johnnyl tarvis kuulda.

*Kas te kunagi mingitesse jamadesse ka sattusite? küsib ta.
Räägi mulle. Mis on kõige hullem asi, mida te tegite? Lase tulla,
räägi välja ... Absoluutselt kõige hullem asi, mida te toona üldse
tegite.*

Seda lugu on valus jutustada. Tõtt-öelda ma ei tea, kas suu-
dan seda õigesti rääkida, kuigi ma üritan.

Vaadake, ma olen kogu elu olnud valetaja.

See pole meie peres midagi ebatavalist.

TEINE OSA

Neli õde

2.

MU LAPSEPÕLV ON talviste Bostoni-hommikute hägu, mina ja mu õed soojades saabastes ja karedates villastes mütsides. Koolipäevad paksust tumesinisest kampsunist ja plisseeseelikust koosnevas koolivormis. Pärastlõunad meie tellistest majas, tehes kamina ees koduseid töid. Kui silmad sulen, tunnen magusa vanillikeeksi maitset, tunnen omaenda kleepuvaid sõrmi. Elu tähendas une-eelseid muinasjutte, flanellpidžaamasid ja kuldseid retriivereid.

Meid, tüdrukuid, oli neli. Suviti käisime Beechwoodi saarel. Mäletan, kuidas ujusin koos Penny ja Bessiga marulistes ookeanilainetes, sellal kui ema ja väike Rosemary kaldal istusid. Püüdsime meduuse ja krabisid ja hoidsime neid sinises ämbris. Tuul ja päikesevalgus, väikesed nägelused, merineitsimängud ja kivide korjamine.

Meie ema Tipper korraldas imelisi pidusid. Ta tegi seda sellepärast, et oli üksildane. Vähemalt Beechwoodil. Meil käis külalisi ja mõnel aastal olid seal koos meiega ka mu isa vend Dean ja tema lapsed, aga mu ema vajas heategevuslikke õhtusööke ja pikki lõunaid kallite sõprade seltsis. Ta armastas inimesi ja oskas neid armastada. Et saarel polnud just palju rahvast, tegi ta elu lõbusaks sellega, et korraldas pidusid ka siis, kui kedagi külas polnud.

Kui me neli veel väikesed olime, viisid vanemad meid igal aastal neljandal juulil Edgartowni. Edgartown on Martha's Vineyardi saarel asuv rannikulinnake, mis kubiseb valgetest lippadest. Me võtsime papptopsid frititud kammkarpide ja tartarkastmega ja ostsime siis vana vaalapüüdjate kiriku eest kioskist limonaadi. Säätisime lamamistoolid paika ja sõime rongkäiku oodates. Kohalikel ettevõtetal olid kaunistustega paraadiplatvormid. Vanade autode kogujad lasksid uhkelt signaali. Saare tuletõrjeaamad näitasid oma vanimaid masinaid. Veteranide ansambel mängis Sousa marsse ja mu ema laulis ikka: „Kohtle suliseid sõpru sa lahkelt, part olla võib kellegi ema.”

Me ei jäänud kunagi ilutulestikku vaatama. Selle asemel pöristasime tagasi Beechwoodile ja jooksisime pererahva kai juurest üles päris peole.

Clairmonti maja terrassi ehtisid lambiketid ja suur pikniku-laud murul oli kaunistatud sinise ja valgega. Me sõime maisitõlvikuid, hamburgereid, arbuusi. Oli Ameerika lippu sümboliseeriv tort, peal mustikad ja vaarikad. Ema kaunistas selle ise. Igal aastal sama tort.

Pärast õhtusööki andis ta meile kõigile säraküünlad. Me marssisime mööda saare laudteid – neid, mis viisid ühest majast teise – ja laulsime täiest kõrist. „Kaunis Ameerika”, „See maa on sinu maa”, „Kohtle suliseid sõpru sa lahkelt”.

Pimeda aegu seadsime sammud suurele rannale. Aednik, kelleks oli neil päevil Demetrios, laskis ilutulestikurakette. Perekond istus puuvillastel tekkidel, täiskasvanud hoidsid käes kilksuva jääga klaase.

Nojah. Raske on uskuda, et olin kunagi nii pimesi patriootlik või et seda olid mu kõrgesti haritud vanemad. Sellegipoolest, mälestused ei kao kuskile.

ET SELLES, MISMOODI ma oma peresse sobitusin, on midagi viltu, turgatas mulle pähe alles ühel pärastlõunal, kui olin neli-teist. Oli 1984. aasta august.

Olime olnud saarel juunikuust saadik, elasime Clairmontis. Maja oli saanud nime kooli järgi, kus meie isa Harris poisipõlves õppis. Onu Dean ja mu nõod elasid Pevensies, mis oli saanud nime Narnia raamatutest pärit perekonna järgi. Lapsehoidja elas suviti Goose Cottage'is. Töötajate maja oli mõeldud majapidajale, aednikule ja ajutisele personalile, aga üksnes majapidaja ööbis seal pidevalt. Teistel olid kodud mandril.

Olin terve hommiku koos õdede ja onutütre Yardleyga ujunud. Olime söönud ema jalge ees lebavast jahutuskastist tuunikalavõileibu ja sellerit.

Lõunasöögist ja pingutusest unine, toetasin pea maha ja asetasin ühe käe oma õe Rosemary kõhule. Ta tukkus mu kõrval tekil, kaheksa-aastased käed üleni sääsekuplades, jalad liivased. Rosemary oli blond nagu me kõik, lainelised juuksed sassis. Ta põsed olid pehmed ja virsikukarva, käed-jalad kõhetud ja täielikult välja kujunemata. Tedretähnid, kalduvus silmi kissitada, totakas naer. Meie Rosemary. Ta oli maasikamoos, kriimulised põlved ja väike käsi mu peos.

Suigatasin veidikeseks, sellal kui mu vanemad juttu rääkisid. Nad istusid lamamistoolidel valge päevavarju all veidi maad eemal. Ärkasin, kui Rosemary end küljele keeras, ja lamasin, silmad suletud, tundsin, kuidas ta mu käe all hingas.

„Asi pole seda väärt,” ütles ema parajasti. „Lihtsalt ei ole.”

„Ta ei peaks vaevlema, kui meil on võimalik see korda teha,” vastas isa.

„Ilu on oluline – aga see pole kõige olulisem. Sa käitud nii, nagu oleks see kõige tähtsam.”

„Me ei räägi ilust. Me räägime sellise inimese aitamisest, kes näeb välja nõrk. Kes näeb välja *tobedavõitu*.”

„Miks nii karmilt? Pole mingit põhjust niimoodi öelda.”

„Ma olen praktiline.”

„Sulle läheb korda, mida inimesed arvavad. See ei tohiks meile korda minna.”

„See on tavaline operatsioon. Arst on väga kogenud.”

Oli kuulda, kuidas ema läitis sigareti. Toona suitsetasid kõik. „Sa ei mõtle ajale, mis tuleb haiglas veeta,” vaidles Tipper. „Vedeltoit, paistetus, kõik see. Valu, mida ta peab taluma.”

Kellest nad räägivad?

Mis operatsioon? Vedeltoit?

„Ta ei mälu normaalselt,” ütles mu isa. „See on lihtsalt fakt. *Pole teist väljapääsu kui see läbi teha.*”

„Ära tule mulle praegu Frosti tsiteerima.”

„Me peame mõtlema lõpptulemusele. Mitte muretsema, kuidas ta sinnani jõuab. Ja talle ei tuleks sugugi kahjuks, kui ta näeks välja ...”

Harris jäi sekundiks vait ja Tipper katkestas ta jutu. „Sa mõtled valust nii, nagu oleks see treening või midagi. Nagu oleks see pelgalt jõupingutus. Heitlus.”

„Kui kõvasti pingutad, siis ka võidad midagi.”

Sigareti pahvimine. Tuhane lõhn segunes soolaka õhuga. „Mitte igasugune valu pole seda väärt,” kostis Tipper. „Osa valu ongi lihtsalt valu.” Hetk vaikust. „Kas me peaksime Rosemaryle veel päikesekreemi määrima? Ta hakkab roosatama.”

„Ära aja teda üles.”

Veel üks hetk vaikust. Siis: „Carrie on ilus sellisena, nagu ta on,” ütles Tipper. „Ja neil tuleks luu läbi lõigata, Harris. Luu läbi lõigata.”

Ma tardusin paigale.

Nad rääkisid *minust*.

Enne saarele tulekut olin ma käinud ortodondi ja seejärel lõualuukirurgi juures. Mul polnud selle vastu midagi. Ma ei

pööranud sellele õieti mingit tähelepanu. Pooltel lastel koolis olid hambaklambrid.

„Miski ei tohiks tema kahjuks rääkida,” lausus Harris. „Selisena räägib tema nagu tema kahjuks. Ta on seda väärt, et näha välja nagu Sinclair: väliselt sama tugev kui seesmiselt. Ja kui me peame seda tema heaks tegema, siis me peame seda tema heaks tegema.”

Taipasin, et neil on kavas mu lõualuu katki murda.

3.

KUI ME SEDA lõpuks arutasime, ütlesin ma vanematele *ei*. Ütlesin, et saan mäluda täitsa vabalt (kuigi lõualuukirurg oli teist meelt). Ütlesin, et olen endaga rahul. Et nad peaksid mind rahule jätma.

Harris sõdis vastu. Kõvasti. Ta rääkis mulle kirurgide autoriteedist ja sellest, miks nemad on kõige targemad.

Tipper ütles mulle, et olen armas, ilus, peen. Ta ütles, et jumaldab mind. Ta oli heatahtlik inimene, kitsarinnaline ja loominguiline, helde ja lõbujanuline. Ta ütles oma tütardele alati, et nad on ilusad. Aga sellegipoolest arvas ta, et peaksin operatsiooni kaaluma. Võib-olla seediksimme seda küsimust? Otsustaksime hiljem?

Ütlesin taas ei, aga sisimas olin hakanud end valesti tundma. Mu nägu oli vale. Mu lõug oli nõrk. Nägin välja tobedavõitu. Teised hakkavad bioloogilise ettemääratuse vimka tõttu mu iseloomu kohta oletusi tegema. Panin tähele, et nad tegid neid juba praegu üpris sageli. Nende häältel oli kuulda kerget halvakspanu. Kas ma sain naljast aru?

Hakkasin mäluma aeglaselt, veendusin, et mu suu oleks kõvasti kinni. Ma polnud oma hammastes kindel, ei teadnud, kas need jahvatavad toidu peeneks nagu teistel inimestel. Viis, kuidas need omavahel kokku sobitusid, hakkas imelik tunduma.

Teadsin juba, et poisid ei pidanud mind kenaks. Kuigi ma olin populaarne, käisin pidudel ja mind valiti isegi õpilaskogusse rebaste esindajaks, olin ma alati viimaste hulgas, keda tantsima võeti. Noil päevil palusid poisid tüdrukuid tantsule.

Tantsuõhtutel ei hoidnud mu kaaslased mul kunagi käest kinni. Nad ei suudelnud mind ega liibunud pimedal tantsupõrandal mu ligi. Nad ei küsinud, kas me võiksimme veel kohtuda ja kinno minna, nii nagu tehti mu sõbrannadega.

Vaatasin, kuidas mu õde Penny, kes ei pööranud oma nurgelisele lõuajoonele mingit tähelepanu, kühveldas rääkides toitu suhu. Ta naeris, suu lahti, ajas keele suust välja ja laskis inimestel näha iga viimset kui läikivat valget purihammast.

Vaatasin, kuidas Bess, kelle suu oli täidlasem ja nunnum ja kelle lõug oli jõulise naiseliku kaarega, nurises, et pidi kuus kuud hambaklambreid ja seejärel hoidetraati kandma. Ta klõpsas sinisest plastist hoidetraadikarbi kaane oiates lahti, kui Tipper talle pärast sööki meelde tuletas, et ta selle jälle suhu paneks.

Ja Rosemary. Tema kandiline nägu meenutas Penny oma, ainult et tedretähniline ja totakas.

Kõik mu õed olid ilusa luustruktuuriga.

4.

SEL SUVEL, KUI sain kuusteist, veetsime oma päevi Beechwoodil, nagu ikka. Kajakid, maisitõlvikud, purjekad ja snorgeldamine (kuigi peale mõne üksiku krabi me suurt muud ei näinudki). Tähistasime neljandat juulit nagu alati säraküünalde ja lauludega. Siis veel iga-aastane lõkkeõhtu, sidrunijaht ja jäätisepidu.

Ainult et tol aastal ... uppus Rosemary.

Ta oli kümneaastane. Meist neljast kõige noorem.

See juhtus augusti lõpus. Rosemary ujus rannal, mis asus Goose Cottage'i juures. Me nimetame seda tillukeseks rannaks. Tal oli seljas roheline, väikeste teksariidest taskutega trikoo. Naeruväärsed taskud. Neisse ei saanud midagi panna. See oli tema lemmiktrikoo.

Mind seal ei olnud. Kedagi perest polnud. Ta oli koos meie tolleaastase *au pair*'iga, 20-aastase Poolast pärit naisega. Agataga.

Rosemary tahtis alati ujuda kauem kui teised. Kui lubati, ujus Rosemary veel tükk aega pärast seda, kui meie kõik läksime Clairmonti eeskoja ukse juurde, et jalad voolikuga ära pesta. Polnud sugugi ebatavaline, kui ta oli Agataga ühes või teises rannas.

Aga tol päeval tõmbus taevast pilve.

Tol päeval läks Agata majja, et neile mõlemale kampsun tuua.

Tol päeval paiskas laine Rosemary, kes oli muidu alati hea ujuja, vee alla ja hoovuse küüsi.

Kui Agata jälle välja tuli, oli Rosemary väga kaugel ja ta oli hädas. Ta oli teravate mustade rahnude taga, mis abaja servi ääristavad.

Agata polnud vetelpäästja.

Ta ei osanud elustada.

Ta ei osanud isegi nii kiiresti ujuda, et õigeks ajaks Rosemary juurde jõuda.

5.

PÄRASTPOOLE LÄKSIME ME Pennyga tagasi internaatkooli. Ja Bess alustas seal oma esimest aastat.

Me lahkusime vanemate juurest kõigest kaks nädalat pärast Rosemary surma, et ilusas North Forest Academy internaadis haridust omandada. Kui ema meid sinna viis, embas ta meid kõvasti ja suudles põsele. Ütles, et armastab meid. Ja siis oli ta läinud.

Minu ülesandeks oli Bessi eest hoolitseda. Olin tol aastal üheteistkümnendik. Tema oli üheksandik. Aitasin tal ühikatu kaunistada, tegin teistega tuttavaks, tõin talle söögisaalist šokolaaditahvleid. Jätsin tema postilahtrisse naljakaid kirjakesi. Pennyga oli vähem tegemist. Tal olid juba sõbrad ja teiseks nädalaks oli tal ka uus poiss. Aga ma käisin siiski nägu näitamas. Astusin tema toast läbi, otsisin ta kohvikus üles, istusin ta voodil ja kuulasin lugusid uuest suhtest.

Olin oma õdede jaoks olemas, aga Rosemaryt puudutavate tunnetega tegeles igaüks omaette. Meie Sinclairide peres *peame vapralt vastu. Me võtame olukorrast, mis võtta annab. Me suuname pilgu tulevikku*. Need on Harrise motod ja Tipperi omad samuti.

Meid, tüdrukuid, pole kunagi õpetatud leinama, raevutsema ega isegi oma mõtteid jagama. Selle asemel oskame me oivaliselt hästi vaikida, teha väikesi heatahtlikke žeste, purjetada ja valmistada võileibu. Me räägime õhinal kirjandusest ja tekitame

kõigis külalistes tunde, et nad on teretulnud. Me ei räägi kunagi terviseprobleemidest. Me ei väljenda armastust mitte aususe ega kiindumusega, vaid ustavusega.

Ole perekonnale kasulik. See on üks paljudest motodest, mida isa tihtipeale õhtusöögilauas kordas. Tegelikult tahtis ta öelda: *esinda meid hästi. Ole tubli mitte iseenda pärast, vaid sellepärast, et Sinclairide perekonna maine nõuab austust. See, mismoodi inimesed sind näevad – nii näevad nad meid kõiki.*

Ta ütles seda nii tihti, et sellest sai meil omavaheline nali. North Forestis oli meil kombeks seda üksteisele öelda. Möödu-sin Pennyst, kes liibus vastu mingit kutti ja suudles koridoris. Ütlesin nende tegevust katkestamata: „Ole perekonnale kasulik.”

Bess tabas mu karbitäit küpsiseid ühikasse smugeldamast – sama.

Penny nägi Bessi särgil tomatikastmeplekki – sama.

Keedad kannu teed. „Ole perekonnale kasulik.”

Või lähed number kaht tegema. „Ole perekonnale kasulik.”

See ajas meid naerma, aga Harrisel oli tõsi taga. Ta mõtles seda tõsiselt, uskus sellesse, ja ehkki me naersime selle üle, uskusime ka meie.

Ja sellepärast ei jäänud me norutama, kui Rosemary suri. Me saime endiselt häid hindeid. Pingutasime koolis ja pingutasime spordis. Pingutasime oma välimuse nimel ja pingutasime riiete nimel, veendudes alati, et vaev ja pingutus kunagi välja ei paistaks.

Rosemary üheteistkümnnes sünnipäev olnuks viiendal oktoobril ja koolis oli sel päeval sügiskarneval. Siseõu oli täis müügilette ja tobedaid mängu. Inimesed lasksid endale näo-maalinguid teha. Oli ka suhkruvatimasin. Keerutustehnikas maalimine. Mängukõrvitsapeenar. Mõned õpilasbandid.

Seisin, selg vastu ühikahoonet, ja jõin topsitait kuuma õunamahla. Mu sõbrad pehmepallitrennist olid koos leti juures, kus

sai üht matemaatikaõpetajat oakottidega loopida. Mu toakaaslane kummardus koos kallimaga laulusõnade kohale, võttes läbi oma bändi esinemist. Üks kutt, kes mulle meeldis, vältis mind ilmselgelt.

Teistel viiendatel oktoobritel, kui olin kodus, küpsetas ema tordi, šokolaaditordi vaniljevaabaga. Ta serveeris seda pärast õhtusööki, kaunistatuna just selliselt, nagu Rosemary tahtis. Ühel aastal katsid torti väikesed mängulõvid ja -gepardid. Teisel aastal suhkrumassist kannikesed. Veel ühel aastal Snoopy. Nädalavahetusel pidasime ka pidu. See kihas Rosemary väikestest sõbrannadest, kes kandsid pidulikke kleite ja madalaid kingakesi, olles riietunud sünnipäevapeoks nii, nagu keegi seda enam ei tee.

Nüüd aga oli Rosemary surnud ja paistis, et mu mõlemad õed olid ta täiesti unustanud.

Seisin karnevalipidustuste serval tellistest ühikahoone najal, käes tops kuuma mahla. Mööda mu nägu voolasid pisarad.

Püüdsin endale kinnitada, et Rosemary ei tea, kas me mäletame tema sünnipäeva.

Et ta ei tahakski torti. Sel pole tähtsust. Ta oli läinud.

Aga sel oli tähtsust.

Nägin, kuidas Bess seisis esimese aasta tüdrukute ja poiste trobikonnas. Nad kõik joonistasid oranžidele õhupallidele nägusid. Ta naeratas nagu missivõistluste võitja.

Ja Penny, heledad juuksed kootud mütsi all, vedas oma poissi kättpidi järel, joostes parima sõbranna Erin Riegerti juurde. Penny võttis Erini sinisest suhkruvatist peotäie ja toppis endale suhu.

Siis vaatas Penny minu poole. Ja peatus. Tuli sinna, kus ma seisin. „Kuule nüüd,” ütles ta. „Ära mõtle sellest.”

Aga ma tahtsin sellest mõelda.